

- ETYMOLOGIE

Jūjutsu (n.)

Het woord 柔術 (jūjutsu) bestaat uit twee kanji-tekens. 柔 (jū) "zachtheid, zachtaardigheid" en 術 (jutsu) "kunst, vaardigheid". Het werd voor het eerst naar Romeinse karakters vertaald rond 1875. Om fonetische redenen werd de romanisering van dit japanse woord ten onrechte gedaan als **jiu-jitsu in** plaats van jūjutsu. Deze ongepaste spelling werd populair over de hele wereld en wordt nog steeds veel gebruikt.

DE HERKOMST VAN JŪJUTSU

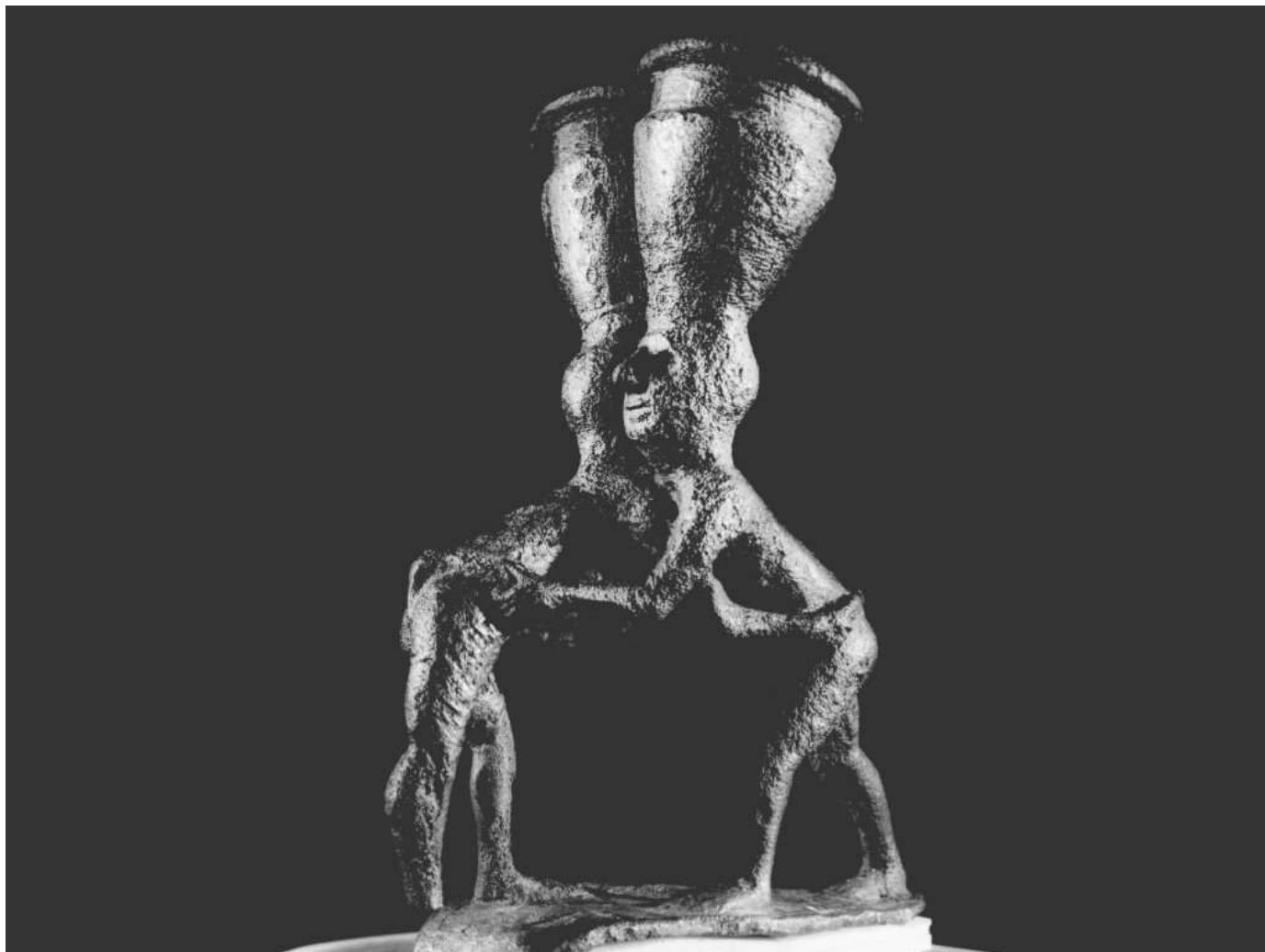
"Wat de oorsprong en het geboorteland van jūjutsu betreft, zijn er verschillende meningen, maar het zijn louter aannames die zijn gebaseerd op verhalen over de oprichting van bepaalde scholen, of enkele toevallige verslagen of illustraties die in de oude manuscripten niet alleen in Japan zijn gevonden, maar in China, Perzië, Duitsland en Egypte. Er is geen record waarmee de oorsprong van jūjutsu definitief kan worden vastgesteld. Het zou echter rationeel zijn om te veronderstellen dat de mens sinds de schepping, met het instinct tot zelfbehoud, heeft moeten vechten voor het bestaan, en werd geïnspireerd om een kunst of vaardigheid te ontwikkelen om het lichaamsmechanisme voor dit doel te implementeren. Bij dergelijke pogingen kan de ontwikkeling verschillende cursussen hebben gevolgd naargelang de toestand van het leven of de tribale omstandigheid, maar het object en de mechanica van het lichaam komen vaak voor, de resultaten konden niet zo erg van elkaar verschillen. Ongetwijfeld is dit de reden om records te vinden met betrekking tot de praktijk van kunst die vergelijkbaar is met jūjutsu in verschillende delen van de wereld, en ook vanwege het ontbreken van de gegevens over de oorsprong ervan. "

-Sensei G. Koizumi, Kodokan 7de Dan

GEBOORTE VAN JŪJUTSU

Jūjutsu (ook bekend als **jiu-jitsu**, **jujitsu**) technieken evolueerden niet van een bron of stam; in plaats daarvan hebben ze meerdere roots en reisden ze door veel landen voordat ze in Japan aankwamen.

Hoewel de ware oorsprong van jūjutsu-technieken onmogelijk nauwkeurig kan worden vastgesteld, zijn elementen van de kunst meer dan 5000 jaar terug te voeren. Een Babylonische koperen standaard (zie foto hieronder), daterend uit het derde millennium voor Christus, toont twee mannen die zich bezighouden met een worstpositie die gebruikelijk is in jūjutsu. Beide mannen proberen elkaar uit balans te brengen door de heup te beheersen.

JAPAN

De 'Nihon Shoki', 'The Chronicle of Japan', een boek met een klassieke Japanse geschiedenis, samengesteld door keizerlijk bevel onder leiding van Prins Toneri in 720 na Christus, verwijst naar een toernooi genaamd 'Chikara-Kurabe', de wedstrijd van kracht, die werd gehouden in het 7e jaar van de keizer Suinin, 230 voor Christus. Sommige historici beschouwen dit als het begin van Sumo of Japans worstelen, dat iets gemeen heeft met jūjutsu.

Lege handtechnieken maakten deel uit van de Japanse krijgstraining tijdens de Heian-periode (794 - 1185 AD). Gedurende deze tijd waren het Boeddhisme, het Taoïsme en andere Chinese invloeden op hun hoogtepunt. Deze Chinese geloofssystemen vormden de filosofische basis voor de kunst van jūjutsu. Het jūjutsu-concept van zacht hard overwinnen, meegeven in plaats van weerstand bieden, werd rechtstreeks overgenomen van Chinese klassiekers zoals de Tao Te Ching.

Hoewel de vroege geschiedenis van jūjutsu vaak moeilijk definitief vast te stellen is, is het een feit dat de Japanse samurai-krijgers verantwoordelijk waren voor het organiseren van een zeer geavanceerde krijgskunst genaamd jūjutsu, die in Japan tijdens de Feodale periode werd ontwikkeld.

DE KUNST VAN DE SAMURAI

De periode van de Japanse geschiedenis tussen de 8e en 16e eeuw was er een van voortdurende burgeroorlog, en veel stelsels van gevechten werden gebruikt, gepraktiseerd en geperfectioneerd op het slagveld. De training was vooral gericht op het overwinnen van gepantserde en bewapende tegenstanders.

De geschiedenis van de kunst in deze tijd is onzeker omdat leraren alles geheim hielden om hun vijanden geen voordeel te geven. Het evolutionaire proces van jūjutsu in die tijd was echter zeer realistisch, omdat de technieken constant werden getest en geperfectioneerd tijdens gevechten. De kaste van de strijders had duidelijk behoefte aan enkele technieken uit de lege hand, omdat er altijd de mogelijkheid was om je wapen te verliezen of zonder een wapen te worden gevangen. Dus hoewel een gevecht met lege handen een duidelijk secundaire vaardigheid was voor een gewapende krijger, ontstond er in deze oude krijgshaftige systemen enige ontwikkeling van ongewapende strijdbare vaardigheden. Dit was het eerste zaadje waaruit een complete benadering van ongewapend vechten was ontstaan.

EDO PERIODE

In ongeveer 1603 kwam Japan tot een vrij vreedige periode na de vorming van de Tokugawa militaire regering door Tokugawa Ieyasu. Gedurende deze periode (1603-1868) begonnen de feodale burgeroorlogen die Japan eeuwenlang hadden geteisterd, te verdwijnen. Echter, na het adagium "in vrede leven, maar de oorlog gedenken", bleef de beoefening van krijgskunsten zich verspreiden. De tradities van de klassieke bujūtsu (krijgskunst) vereisten dat elke samurai een methode van zelfverdediging moest leren voor die situaties waarin wapens niet konden worden gebruikt.

Tijdens de feodale tijden werd een assortiment van namen gebruikt om lege handgevechtssystemen te beschrijven, waaronder Yawara, Taijūtsu, Torite, Kenpo, Hakuda en Kogusoku. Later zouden al deze stijlen bekend worden als kōryū (oude school) jūjutsu. Er wordt geschat dat meer dan 500 systemen van jūjutsu werden beoefend in Japan tijdens zijn gouden eeuw van 1680 tot 1850.

De gepantserde vechtkunst begon te wijken voor stijlen zonder wapens, waarin veel van de opvallende en grijpende technieken van de oudere stijlen werden verwerkt. Gedurende deze tijd veranderde de nadruk in gevechtsoefening van slagveldkunst naar persoonlijke bescherming in een civiele omgeving. Grapplingtechnieken voor grondvechten werden in deze periode sterk verkend en ontwikkeld.

MEIJI RESTAURATIE

In 1868 verving de Meiji-restauratie van de keizer het feodale militaire regime dat in 1603 was ingesteld door Tokugawa Ieyasu. Gedurende deze tijd werd de samurai-klasse, die ongeveer twee miljoen mensen omvatte, en zijn wegen uit de Japanse samenleving verwijderd.

Grondwettelijke verklaring van Meiji op 11 februari 1868

Jūjutsu was oorspronkelijk een kunst die was ontworpen voor de strijd, maar na de afschaffing van het feodale systeem in Japan moesten bepaalde wijzigingen in de kunst worden aangebracht om deze geschikt te maken voor de moderne tijd. Hoewel jūjutsu werd beoefend als een complete methode van

zelfverdediging, was er een gebrek aan discipline en morele opvoeding in de beoefening van de kunst na de afschaffing van de samurai-klasse.

Met de komst van de vloot van Admiral Perry in 1853 en de demonstratie van grote westerse militaire dapperheid, werd het Japanse volk ontgoocheld door hun bujutsu. Gedurende deze periode waren de "oude manieren" uit de mode en werd jūjutsu neergekeken. Veel instructeurs hielden niet langer vast aan de waarden van de Bushidō (weg van de krijger) Code. De Bushidō verstreekte ethische richtlijnen aan de samurai-strijders, die vrijwel de enige beoefenaars van jūjutsu waren voorafgaand aan de Meiji-restauratie. Zonder zijn invloed raakten verschillende beoefenaars betrokken bij prijsgevechten, drinken, gokken en onbeschaafd gedrag.

JIGORŌ KANŌ

Met de diepgaande culturele en sociale transformaties van het Meiji-tijdperk was er een dringende behoefte om de praktijk van jūjutsu te associëren met een positieve manier van leven aangepast aan de moderne tijd. Daarom ontwikkelde Jigorō Kanō (1860-1938), een hoogopgeleide man en een beoefenaar van jūjutsu, zijn eigen benadering van het onderwijzen van de kunst aan het einde van de negentiende eeuw, genaamd Kano Jūjutsu en later, Kōdōkan Jūdō.

Naast een strikte ethische code, was Kano's methode gebaseerd op kata (technische training) en randori (sparring). De aanpak van Kano gaf prioriteit aan fysieke, morele en culturele educatie in een veilige en positieve trainingsomgeving.

Kōdōkan Jūdō werd uiteindelijk de nationale krijgskunst van Japan genoemd, waarmee hij de oude jūjutsu verving. Het werd aangenomen in het openbare schoolsysteem, militaire en wetshandhaving training.

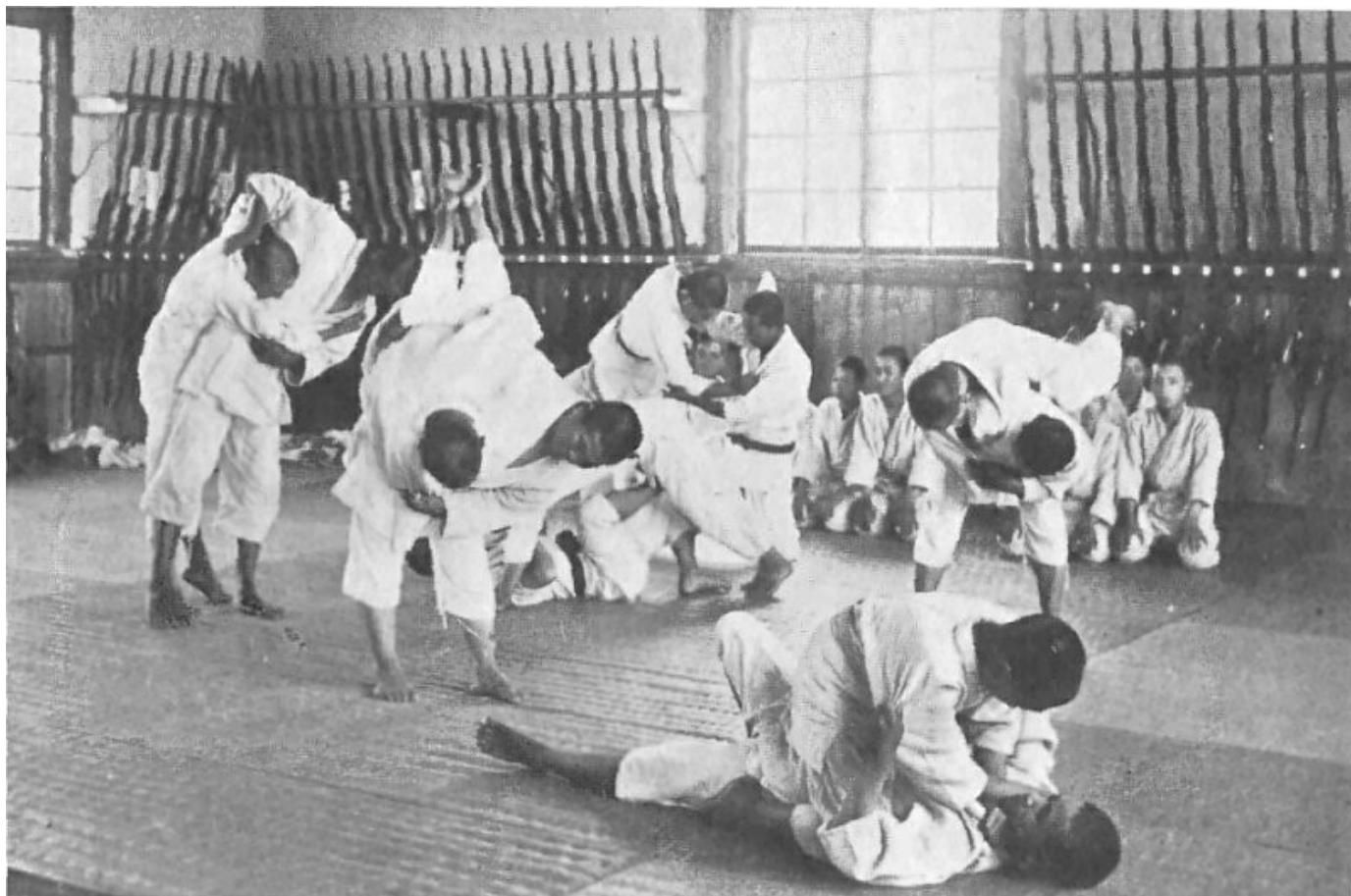
Kano was ervoor verantwoordelijk dat jūjutsu / jūdō zijn prestige in Japan herwon. Als een goed opgeleide man legde hij de nadruk op etiquette, discipline, respect en moraliteit als onderdeel van training.

Op 24 juli 1905 kwamen vertegenwoordigers van de leidende jūjutsu-scholen (ryu) van Japan bijeen in het Butokukai-instituut in Kyoto om overeenstemming te bereiken over de vormen van Kōdōkan Jūdō en om de ontwikkeling van de technische vormen van Kōdōkan Jūdō voort te zetten.

Kano's pedagogie was gebaseerd op drie hoofddoelen: zelfverdedigingseducatie (shobuho), lichamelijke opvoeding (reshinho) en morele opvoeding (shushinho).

In de jaren 1920 raakte Kano steeds meer bezorgd dat de groei van wedstrijden zou kunnen leiden tot een retrograde vorm van wedstrijd jūdo, zoals jūjutsu vóór de oprichting van de Kōdōkan was. Hij vreesde dat een 'winnende tegen elke prijs'-mentaliteit de hogere morele doelstellingen van jūdo zou overschaduwen. Bovendien was hij van mening dat een overdreven focus op het winnen van prijsvragen de slagkracht van de kunst zou wegnemen. Om deze reden is Kano, naast andere maatregelen, begonnen met het benadrukken van grondwerk in Kōdōkan Jūdō. Zijn overtuiging was dat, hoewel grappling-technieken uitermate nuttig waren in uitdagingswedstrijden, ze niet zo relevant waren voor zelfverdediging, vooral gezien de mogelijkheid van meerdere tegenstanders. Hij was van mening dat werp- en slagtechnieken in de eerste plaats moeten worden geleerd. Grappling moest ook worden beheerst, maar niet exclusief.

Jūjutsu trainde op een landbouwschool in Japan rond 1920.

De tijd bewees dat de zorgen van Jigorō Kano gegrond waren. Een paar decennia later reguleerde de enorme groei van sportcompetities judo en beperkte uiteindelijk de effectiviteit van het gevecht. Na de Tweede Wereldoorlog werden veel Amerikaanse soldaten, terwijl ze in Japan waren gestationeerd, blootgesteld aan de sport van jūdō en met hen mee naar Amerika gebracht. De sport van jūdō werd snel populair over de hele wereld en bijgevolg werd het zelfverdedigingsaspect van de kunst geleidelijk vergeten.

JŪJUTSU IN HET WESTEN

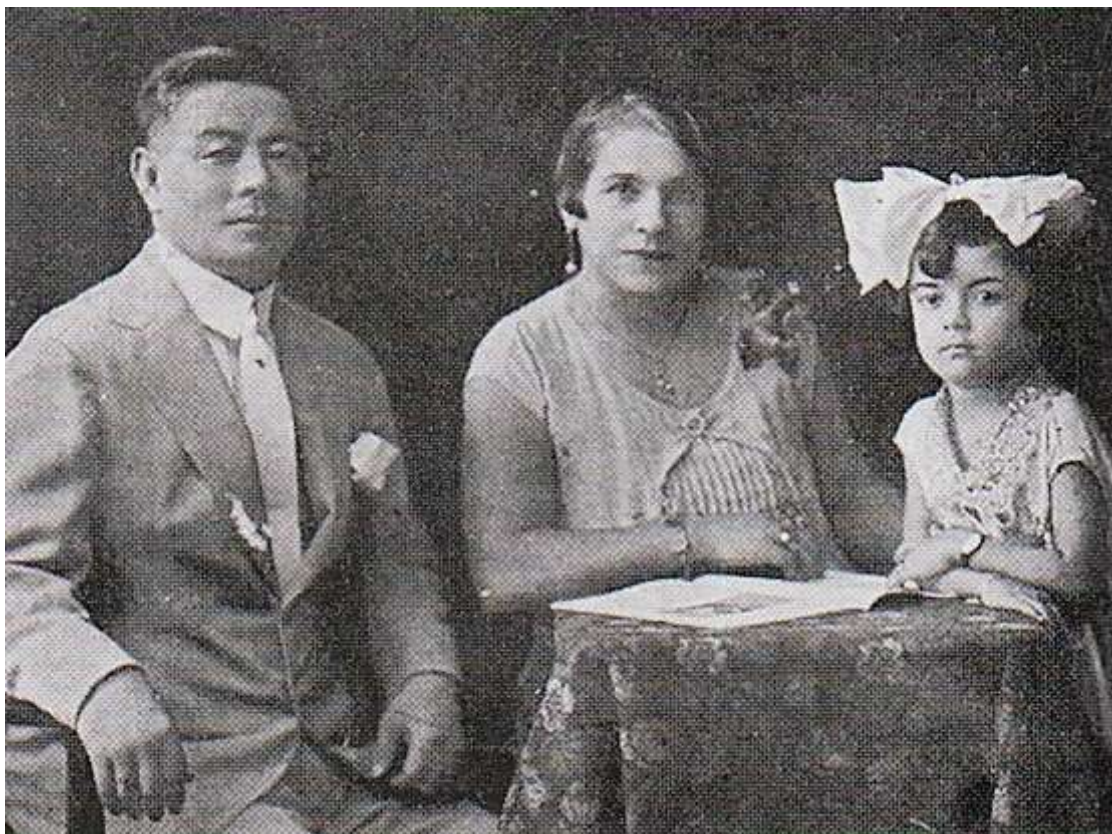
Jūjutsu arriveerde in het laatste deel van de 19e eeuw in het westen en werd al snel een enorme rage. Beoefenaars uit heel Japan migreerden naar Europa en Amerika om aan de grote vraag te voldoen die destijds bestond voor jūjutsu-instructie. Van militaire eenheden tot wetshandhavingsinstanties, van zakenlui tot huisvrouwen, iedereen wilde de Japanse kunst van zelfverdediging leren. De populariteit van jūjutsu werd vastgesteld door middel van uitdagingswedstrijden en openbare gevechten. Jūjutsu-vertegenwoordigers uit Japan worden geconfronteerd met worstelaars en bokkers om de superioriteit van de Japanse stijl te bewijzen. Japanse jagers, die meestal kleiner waren dan hun tegenstanders, prezen jūjutsu als een wetenschappelijk vechtsysteem waarmee een klein persoon een grotere en sterkere tegenstander kon overwinnen door principes als hefboomwerking en flexibiliteit te gebruiken.

JŪJUTSU IN BRAZILIË

Mitsuyo Maeda's studenten in Brazilië.

Jūjutsu verwierf bekendheid in Brazilië rond 1914 met de komst van Mitsuyo Maeda, die bekend stond onder de noemer Conde Koma. Hoewel een paar andere Japanse leraren eerder in Brazilië les hadden gegeven, had Maeda de grootste impact. Hij werd geboren in 1878 en begon met het leren van jūdō aan de Kōdōkan in 1897. Hij trainde aan de academie van Kano tijdens het hoogtepunt van zijn dagen op de grond van de grond onder de legendarische Sakujiro Yokoyama. Aan het begin van de twintigste eeuw, nadat hij in de Verenigde Staten als officiële vertegenwoordiger van de Kodokan was geweest, brak hij de wereld rond en nam deel aan verschillende uitdagingswedstrijden in veel landen, waaronder Engeland, Spanje, de Verenigde Staten, Cuba, Mexico en tenslotte Brazilië. Gedurende deze tijd stopte Maeda met het gebruik van de term jūdo en keerde terug naar de oude generieke naam jūjutsu, gespeld als jiu-jitsu. Dit gebeurde omdat hij vocht voor geld en zelfs deelnam aan werkende wedstrijden, wat een ernstige schending was van de filosofie van Jigorō Kano. Jigorō Kano geloofde dat uitdagingswedstrijden alleen moesten worden uitgevoerd met als doel de effectiviteit van jūdō te demonstreren en nooit voor geldelijk gewin.

Maeda met zijn vrouw en dochter in Brazilië.

In 1914 reisde Maeda naar Brazilië om jūjutsu te onderwijzen en deel te nemen aan prijsvechtingsevenementen. In de noordelijke staat Pará maakte hij kennis met Gastão Gracie, een lokale zakenman en vechtpromotor. Na het bekijken van een van Maeda's tentoonstellingen in het "American Circus", waarvan hij een partner was, besloot Gastão om zijn oudste zoon Carlos in Maeda's academie in te schrijven. Onder de voogdij van Maeda's beste student Jacinto Ferro, trainde Carlos ongeveer 2 1/2 jaar tot hij uiteindelijk met zijn gezin verhuisde naar Rio de Janeiro in 1922. Hij praktiseerde jūjutsu pas in 1928, toen hij een trainingspartner was van de academie van Maeda in Belém, Donato Pires dos Reis nodigde hem uit om zijn assistent les te geven jūjutsu aan de politieacademie in Belo Horizonte. Carlos nam de kans en werd uiteindelijk de hoofdinstructeur toen Donato vertrok.

Op 7 september 1930 was Donato terug in Rio, waar hij een jūjutsu-academie opende met de naam "Academia de Jiu-Jitsu". Carlos en George Gracie werden uitgenodigd om hem te helpen in deze academie. Hun andere broers, waaronder de jongste broer Helio, die 16 was, sloten zich bij hen aan en begonnen ook te trainen. De gebroeders Gracie hadden uiteindelijk ruzie met Donato die wegging uit Rio. In 1932 verwezen ze naar de school als de "Academia Gracie de Jiu-Jitsu" vrij vertaald als Gracie Academy of Jiu-Jitsu.

Zelfs zonder enige vorm van educatie, bestudeerde Carlos ijverig, naast jūjutsu, vele verschillende onderwerpen, waaronder voeding, spiritualiteit, lichaamsbeweging en natuurlijke hygiëne. Hij las elk boek dat hij over al deze onderwerpen kon vinden. Carlos, een natuurfilosoof, was de 'denker van de clan', zoals een beroemde journalist uit die tijd hem zou noemen, en hij zou altijd waardevolle adviezen aan zijn broers geven op alle gebieden van het leven. De combinatie van zijn onderzoek vormde het fundament dat de jongere broer Hélio een legendarische jūjutsu-leraar werd.

HÉLIO GRACIE

Helio Gracie, de jongste zoon van Gastão en de acht kinderen van Cesalina Gracie, was een onzeker en agressief kind. Hij stopte met school in de derde klas toen hij leed aan emotionele en gezondheidsproblemen. Uiteindelijk overwon Helio zijn kwalen en werd hij een atletische tiener die uitblonk in de sport van zwemmen.

Gracie broers George en Hélio worstelen in de jaren 1930 in Rio de Janeiro, Brazilië.

Toen hij begon te trainen op de leeftijd van 16, werd Hélio snel een jūjutsu-fanaat die bijna elk wakker uur aan zijn techniek zou werken. Zelfs als een oude man zou hij geen gelegenheid missen om op de matten te stappen en te trainen. Hélio Gracie's tachtig jaar onafgebroken toewijding aan de promotie van jūjutsu, zijn werk als leraar voor duizenden studenten, de bekendheid en moeilijkheid van zijn uitdagingengevechten, zijn strikte naleving van een rationeel voedingsregime en de leermethode die hij ontwikkelde zijn ongeëvenaard in de moderne geschiedenis van de kunst.

Om de effectiviteit van de Japanse kunst van jūjutsu te bewijzen, namen de oorspronkelijke Graciebroers, met name George en Helio, deel aan uitdagende gevechten tegen worstelaars, boksers en capoeiras in Brazilië. Gebruikmakend van de beproefde formule van hun Japanse voorgangers, waren hun uitdagingengevechten vaak tegen grotere en sterkere tegenstanders om te bewijzen dat het mogelijk was voor een klein persoon om zich te verdedigen tegen een aanvallende. Ze werden ook geconfronteerd met Japanse zwarte judo / jūjutsu-riemen om hun techniek te bevestigen als op één lijn met de Japanners. George was een agressievere en entertainer, terwijl Hélio een meer verdedigende stijl ontwikkelde die specifiek was ontworpen om zich te verzetten tegen sterkere en zwaardere tegenstanders.

Onder de voogdij van Carlos, bereikte Hélio, die nooit meer dan 145 lbs woog, een aantal verbazingwekkende prestaties in de ring, waaronder de één uur en veertig minuten durende remise tegen de Duits-Amerikaanse worstelaar Fred Ebert, die 192 pond woog en de Amerikaanse worstelaar Ed versloeg. "Strangler" Lewis twee keer, en de epische worsteling strijd tegen World Wrestling Champion Wladek Zybsko, die woog 234 pond en eindigde ook in een gelijkspel.

In 1938 besloot Hélio Gracie om zich terug te trekken uit de wereld van de professionele strijd om niet akkoord te gaan met de nadruk die promoters legden op entertainment en geld in plaats van op realisme. Hij weigerde gevechten te accepteren die waren gebaseerd op subjectieve criteria zoals beslissingen van punten of rechters. Hij was ook sterk gekant tegen nepgevechten met vooraf bepaalde resultaten. Trouw aan zijn oorspronkelijke principes, drong hij erop aan dat gevechten alleen zouden worden gewonnen door onderwerping of verlies van bewustzijn.

De Gracie-broers waren toen van mening dat de sport van jūdō door de Japanse overheid wereldwijd werd gepromoot met als doel de volledige aard van jūjutsu van buitenlanders te verbergen. Volgens hun theorie veroorzaakte de toegenomen immigratie van westerlingen naar Japan tijdens de Meiji-periode nationalistische jūjutsu-meesters, die zeer geheimzinnig waren met betrekking tot hun technieken, om zich zorgen te maken over de mogelijkheid van buitenlanders, over het algemeen groter en sterker dan de Japanners, complete jūjutsu leren. Echter, de drastische mutatie van jūdō in een pure sport in plaats van een compleet zelfverdedigingssysteem deed zich waarschijnlijk voor als een natuurlijk gevolg van beoefenaars die zich exclusief op de regels van de sport concentreerden om te excelleren in toernooien. Ironisch,

In 1951, op 37-jarige leeftijd, maakte Hélio Gracie een grote comeback toen een Japanse delegatie van juddiemeesters naar Brazilië kwam om openbare demonstraties te geven. Deze delegatie omvatte de legendarische kampioen Masahiko Kimura.

Eerst keek Hélio Yukio Kato aan, een jude-zwarte riem van de vijfde graad van de Kodokan. Nadat Kato naar Rio was getrokken, werd een rematch gehouden in de Ibirapuera Arena in São Paulo. Hélio versloeg Kato met een chokehold vanuit de wachtpositie.

Na het verslaan van Kato, werd een uitdagingwedstrijd opgezet tussen Hélio en de voormalige All Japan-kampioen, Masahiko Kimura, misschien wel de beste jūdōka die Japan ooit had geproduceerd. Deze historische wedstrijd vond plaats in 1951 en werd gehouden in het Maracanã Stadion, dat op dat moment 200.000 mensen telde. Hélio was 38 jaar oud en woog 143 pond, terwijl Kimura 35 jaar oud was en 200 pond woog. Hélio was in staat om Kimura's aanval te weerstaan 13 minuten voordat ze werden gevangen in een schouder slot. Hoewel Hélio zich nooit overgaf, besloten zijn broer en cornerman Carlos om in te stappen en de wedstrijd te onderbreken om de arm van zijn broer te beschermen. Kimura werd uitgeroepen tot winnaar.

Hélio en Carlos Gracie demonstreren de kunst van jūjutsu.

In 1955 vocht Helio voor een ongekeerde 3 uur en 40 minuten zonder onderbreking tegen zijn voormalige student Waldemar Santana. Waldemar, die 26 jaar oud was en 170 pond woog, won uiteindelijk het gevecht via KO door Hélio, 43, in het gezicht te trappen terwijl hij probeerde op te staan na een woeste slag te hebben geleden.

Hélio daagde zwaargewicht boksen wereldkampioenen Primo Carnera, Ezzard Charles en Joe Louis uit om wedstrijden te vergelijken om stijlen te vergelijken. Ze daalden allemaal. Hélio's hoofddoel was om te bewijzen dat een klein persoon superieure kracht en athleticisme kan neutraliseren door de kennis van jūjutsu. Gedurende zijn leven herhaalde Hélio Gracie altijd dat hij zichzelf niet als een professionele jager beschouwde, omdat hij nooit gevochten had met het doel om geld te verdienen. Zijn grootste missie was om het vertrouwen van zijn studenten in de technieken van jūjutsu te vergroten. Voor dit doel organiseerde hij een lesmethode, waarmee elke persoon, zelfs degenen die niet atletisch begaafd zijn, de grondbeginselen van zelfverdediging in 40 privélessen kon leren.

Een voorbeeld van moed en technische bekwaamheid, Hélio Gracie werd een legendarische grootmeester van jūjutsu, die een positieve invloed had op de levens van duizenden studenten uit de hele wereld. Met de oprichting van de UFC door zijn oudste zoon Rorion en de overwinningen van zijn zoon Royce in 1993, kreeg Hélio internationale bekendheid vanwege zijn toewijding aan de verspreiding en promotie van jūjutsu.

VOLG ONS >

Auteursrecht 2019 © **Jiu-Jitsu Self-Defense Systems, Inc.**

Valente Brothers is een geregistreerd handelsmerk van Jiu-Jitsu Self-Defense Systems, Inc.